

Nr 146.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pensioner åt vissa personer; given Stockholms slott den 10 mars 1923.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen under punkterna 1:o—6:o hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Sven Linders.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 10 mars 1923.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Departementschefen, statsrådet Linders anför:

1:o.

Hos Kungl. Maj:t har styrelsen för lantbruksinstitutet vid Ultuna i skrivelse den 17 augusti 1922 hemställt, att åtgärder måtte vidtagas för beredande av pension med högsta möjliga belopp åt stadsbudet och postföraren Johan Alfred Lundins änka Emilia Lundin, född Pettersson.

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 1 saml. 119 häft. (Nr 146.)

1

[1.]
*Pension åt
stadsbudet vid
lantbruks-
institutet
vid Ultuna
J. A. Lundins
änka.*

Till stöd för framställningen har anförts följande:

Lundin, som avlidit den 4 juni 1922, hade under en tid av 25 år innehaft anställning vid institutet, varest han under de senaste fem åren åtnjutit en beräknad medelinkomst av omkring 1,300 kronor förutom dyrtidstillägg. Under sin tjänstetid hade Lundin städse med nit och plikttrohet skött sin syssla och ådagalagt ett hedrande uppförande.

Behållningen i boet efter Lundin uppginge till 4,071 kronor 95 öre.

Änkan Lundin, som under hösten 1922 uppnådde 60 års ålder, vore i saknad av medel till sitt uppehälle och kunde på grund av ålder och nedsatt arbetsförmåga icke i väsentlig mån genom eget arbete bidra till sitt uppehälle. Hennes tre barn, vilka alla uppnått myndig ålder, vore icke i stånd att i nämnvärd grad hjälpa henne.

Lantbruksstyrelsen har i infortrat utlåtande den 29 augusti 1922 under framhållande, att Lundins tjänst icke vore förenad med rätt till pension, förklarat sig anse, att med hänsyn till Lundins långa tjänstgöring starka billighetsskäl talade för, att någon pension av allmänna medel bereddades hans änka. Beloppet härav syntes med fästhet avseende å de avlöningsförmåner, Lundin ägt uppbära å sin tjänst, icke böra understiga 300 kronor för år.

Statskontoret har jämväl funnit skäligen, att pension bereddades änkan Lundin samt icke funnit anledning till erinran mot att pensionsbeloppet bestämmes till 300 kronor för år.

Departements-
chefen.

Jag instämmer med myndigheterna och hemställer därför, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att stadsbudet och postföraren vid lantbruksinstitutet vid Ultuna Johan Alfred Lundins änka Emilia Lundin, född Pettersson, må, räknat från och med den 1 juli 1922, under sin återstående livstid, så länge hon förbliver i sitt nuvarande änkestånd, från allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 300 kronor.

2:o.

[2.]
Pension åt
föreståndaren
vid lantbruks-
skolan vid
Ultuna
W. Melin.

Hos Kungl. Maj:t har styrelsen för lantbruksinstitutet vid Ultuna i skrivelse den 16 februari 1923 hemställt, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga erforderlig åtgärd för beredande av pension åt förvaltaren vid Ultuna egendom och föreståndaren för lantbruksskolan därstädes Waldemar Melin med ett årligt belopp av 4,800 kronor att utgå från den 5 april 1924.

Till stöd för sin framställning har styrelsen anfört, att Melin, som hösten 1892 tillträdde de ovannämnda befattningarna vid Ultuna, alltsedan denna tid, endast med undantag för kortare tiders tjänstledighet, oavbrutet skött dessa tjänster med stort nit och plikttrohet, på grund varav det icke syntes kunna ifrågasättas annat än att vid avskedstagandet pension till lämpligt belopp borde tillerkännas honom. Melins årliga löneförmåner för de båda förenade sysslorna utgjorde för närvarande tillsammans 7,000 kronor, förutom fri bostad och bränsle samt trädgård och potatisland, och med hänsyn härtill syntes pensionen icke lämpligen kunna bestämmas till lägre belopp än 4,800 kronor.

Efter remiss har *lantbruksstyrelsen* den 19 februari 1923 avgivit utlåtande i ärendet och därvid yttrat sig sålunda:

Med erinran att riksdagen förut i ett flertal fall bifallit framställningar om pension av statsmedel åt befattningshavare vid lantbruksinstitutet och i samband med dem inrättade skolor ville styrelsen anföra, att det syntes styrelsen billigt, att pension jämväl beredd Melin, då han vid vanlig pensionsålder ämnade frånträda ovannämnda tjänster, vilka han den 24 oktober 1892 tillträtt och därefter med goda vitsord alltjämt uppehållit. Då lantbruksskolan vid Ultuna vore en statlig institution och Melin sålunda icke-ordinarie befattningshavare i statens tjänst, syntes grunderna i lagen den 11 oktober 1907 (nr 85) angående civila tjänst innehavares rätt till pension böra tjäna till ledning vid beräkning av pensionens belopp. Av handlingarna i ärendet framginge, att Melin vore född den 5 april 1859 och sålunda den 5 april 1924 komme att uppnå 65 års ålder, att han vid sistnämnda tidpunkt komme att räkna 31 fulla tjänstår i statens tjänst och att han vid sina tjänster åtnjöte en kontant avlöning av 7,000 kronor om året, dyrtidstillägg obräknat, ävensom fri bostad och bränsle samt trädgårds- och potatisland. Om sistberörda naturaförmåner uppskattades till 1,100 kronor, skulle sammanlagda inkomsten vid ifrågavarande befattningar uppgå till 8,100 kronor. Enligt grunderna för ovannämnda pensionslag skulle två tredjedelar härav anses utgöra tjänst innehavarens pensionsunderlag, vilket alltså skulle utgöra 5,400 kronor. Enligt berörda lag fordrades i allmänhet 25 å 30 tjänstår för att lärare skulle vara berättigad till full pension. Vid sådant förhållande torde Melin få anses innehava tillräckligt antal tjänstår för erhållande av pension med pensionsunderlagets belopp. Något avdrag torde dock böra göras med anledning därav, att avgifter till Melins pensionering icke erlagts. Dylikt avdrag syntes förslagsvis kunna bestämmas till 600 kronor. Pensionen skulle då komma att uppgå till 4,800 kronor.

På grund av vad sålunda anförts hemställde lantbruksstyrelsen om bifall till framställningen.

Statskontoret har i infortrat utlåtande den 2 mars 1923 likaledes tillstyrkt framställningen.

I likhet med myndigheterna anser jag, att Melin bör beredas pension, då han efter uppnådd ålder av 65 år kommer att avgå från sin *Departements-*
chefen.

anställning vid Ultuna. Beträffande pensionsbeloppets storlek har jag ej något att erinra och hemställer därför, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förvaltaren vid Ultuna egendom och föreståndaren för lantbruksskolan vid Ultuna Waldemar Melin må från och med månaden näst efter den, varunder han efter uppnådd ålder av 65 år kommer att avgå från sin anställning, under sin återstående livstid från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig pension av 4,800 kronor.

3:o.

[3.] Hos Kungl. Maj:t har styrelsen för lantbruks- och mejeriinstitutet vid Alnarp i skrivelse den 5 september 1922 hemställt, att städerskan vid trädgårdsskolan vid Alnarp Hanna Mattisson måtte från den 1 juli 1923 beredas en årlig pension av 400 kronor.

Pension åt städerskan vid trädgårdsskolan vid Alnarp

Hanna Mattisson.

Styrelsen, som vid framställningen fogat läkarintyg ävensom åldersbevis för Mattisson, utvisande att hon är född den 12 februari 1858, anför i ärendet följande.

Mattisson, som 1905 anställdes vid Alnarps trädgårdar, hade från 1906 eller i 17 år utan avbrott ombesörjt städningen därstädes. Då Mattisson, som med nit och intresse utfört sitt arbete och städse fört en hedrande vandel, i februari 1923 uppnådde en ålder av 65 år och på grund av ålder och avtagande krafter icke längre kunde sköta sin befattning och då vidare varken hon själv eller styrelsen för hennes hjälp hade några medel disponibla, hade styrelsen ansett det vara sin plikt att hos Kungl. Maj:t framhålla det behjärtansvärda i, att Mattisson i likhet med vad fallet varit med städerskan vid hovbeslagsskolan vid Alnarp Kersti Andersson bereddes en någorlunda bekymmerfri ålderdom i form av statspension.

Statskontoret, som i ärendet avgivit infortrat utlåtande den 31 oktober 1922, har funnit skäligt, att Mattisson tillerkännes någon pension av statsmedel. Statskontoret har inhämtat, att Mattisson jämte fri bostad och vedbrand åtnjutit en årlig avlöning av 500 kronor, å vilket belopp tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg utgått. På grund härav och med erinran att 1922 års riksdag beviljat pension med 350 kronor åt parkstäderskan Hilda Bröderman, vilken under 17 år varit anställd vid krigsskolan, har statskontoret tillstyrkt utverkande åt Mattisson av pension med 350 kronor årligen.

Departementets chefen.

I likhet med myndigheterna finner jag Mattisson böra beredas pension. I fråga om pensionsbeloppets storlek biträder jag statskontorets för-

slag. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att städerskan vid trädgårdsskolan vid Alnarp Hanna Mattisson må från och med månaden näst efter den, varunder hon lämnar sin anställning vid skolan, dock tidigast från och med den 1 juli 1923 under sin återstående livstid från allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension av 350 kronor.

4:o.

Uti en till Kungl. Maj:t ställd, av statskontoret med utlåtande den 19 december 1922 överlämnad framställning har styrelsen för veterinärinrättningen i Skara hemställt om utverkande hos 1923 års riksdag av en årlig pension om ettusenfyrahundra kronor åt fodermarsken vid veterinärinrättningen Abel Ask från och med den 1 juli 1923.

[4.]

*Pension åt
fodermarsken
vid veterinär-
inrättningen
i Skara A.
Ask.*

Av handlingarna i ärendet framgår, att Ask är nära 70 år gammal, att han varit anställd vid veterinärinrättningen i 44 år, till en början som fodermarsk och stalldräng, senare, sedan år 1889, som fodermarsk och förste stalldräng, samt att hans avlöning från och med år 1920 utgjort 1,250 kronor, jämte tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg, ävensom fri bostad med lyse och bränsle.

Statskontoret har i sitt ovanberörda utlåtande anfört:

Statskontoret funne det synnerligen rimligt att åt Ask, då han nu vid hög ålder önskade avgå från sin anställning vid veterinärinrättningen, bereddes någon pension av statsmedel i anledning av hans synnerligen långvariga och utomordentligt väl vitsordade tjänstgöring därstädes.

Vad styrelsen föreslagit i fråga om beloppet av den ifrågasatta pensionen kunde statskontoret dock ej biträda.

Om de av Ask åtnjutna naturaförmånerna uppskattades till ett värde av 250 kronor årligen, kunde hans årsavlöning, fränsett tillfällig löneförbättring och dyrtidstillägg, beräknas till 1,500 kronor. I enlighet med grunderna i civila pensionslagen skulle Asks pension alltså bli 1,000 kronor. I liknande fall hade en nedsättning av den beräknade pensionen ägt rum i anledning därav, att vederbörande icke med egna avgifter bidragit till sin pensionering. Sådan nedsättning syntes dock ej böra företagas beträffande den nu ifrågavarande pensionen, detta med hänsyn dels till Asks osedvanligt långa tjänstetid och dels till den omständigheten, att hans avlöning torde få anses jämförelsevis knappt tillmätt. Statskontoret tillåte sig tillika erinra, att pension till ovan angivna belopp av 1922 års riksdag beviljats åt fodermarsken vid Herrevads klosterns remontdepå O. H. Ahlbin (R. skr. 302, p. 29).

Statskontoret hemställde på grund härav, om en pension åt Ask av 1,000 kronor årligen.

Departements-
chefen.

Jag instämmer med statskontoret och hemställer därför, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att fodermarsken Abel Ask må från och med månaden näst efter den, varunder han lämnar sin anställning vid veterinärinrättningen i Skara, dock tidigast från och med den 1 juli 1923, under sin återstående livstid från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig pension av 1,000 kronor.

5:o.

[5.]

Tilläggspen-
sion åt f. d.
domäninten-
denten C. M.
Åhlund.

Hos Kungl. Maj:t har före detta domänintendenten i Göteborgs och Bohus län, majoren i armén Carl Mathias Åhlund anhållit att komma i åtnjutande av fyllnadspension.

Såsom stöd för sin framställning har sökanden anfört, att han, som den 18 juli 1923 uppnår 73 års ålder, den 1 april 1873 anställdes vid Bohusläns regemente och sålunda varit i statens tjänst i det närmaste 50 år, att han i februari 1899 förordnats till domänintendent i nämnda län, vilken befattning han upprätthållit under 23 år samt att han i egen- skap av f. d. kapten vid ovannämnda regemente åtnjuter en årlig pen- sion av endast 2,720 kronor utom dyrtidstillägg.

Vid de tillfällen, då pensioner förut beviljats domänintendenter, nämligen åt domänintendenten M. Borgström 1902 (X H. T. p. 9), H. J. Ljungbeck 1905 (X H. T. p. 13), kaptenen M. F. Rohde 1910 (prop. nr 155) och domänintendenten O. Erickson 1922 (prop. nr 54) hava pen- sionsbeloppen, oavsett det arvode vederbörande uppburit såsom domän- intendent, bestämts till 2,000 kronor.

Efter remiss har *domänstyrelsen* den 19 januari 1923 avgivit ut- låtande över berörda framställning och därvid anfört.

Åhlund hade från den 3 februarⁱ 1899, då Kungl. Maj:ts förordnande för honom första gången utfärdades, oavbrutet till och med den 31 december 1922, vid vilken tidpunkt Åhlund på grund av ålder dragit sig tillbaka, bestritt domäninten- dentsbefattningen i Göteborgs och Bohus län.

I utövningen av sin tjänst hade Åhlund i förening med framstående skick- lighet ådagalagt synnerligt intresse samt på ett förtjänstfullt sätt och med en aldrig svikande plikttrohet fullgjort sina åligganden.

Fullgiltiga skäl syntes styrelsen därför föreligga för den fyllnadspension, varom Åhlund i förevarande ansökning hemställt.

Beträffande pensionens storlek, därom Åhlund i sin ansökning icke uttalat något särskilt önskemål, hade styrelsen, med hänsyn till den avlöning, som till Åhlund för hans tjänst utgått, ansett denna lämpligen böra bestämmas till 1,284

kronor. Med den pension, som Åhlund i egenskap av kapten uppbure, skulle han sålunda för sin verksamhet i statens tjänst komma i åtnjutande av en pension å sammanlagt 4,004 kronor.

Styrelsen ville därför på det livligaste tillstyrka, en årlig fyllnadspension åt Åhlund av 1,284 kronor från och med ingången av 1923.

I ärendet har jämväl *statskontoret* den 7 februari 1923 avgivit infortrat utlåtande och därvid anfört följande.

Av handlingarna framginge, att sökanden på grund av förut innehavd anställning vid armén åtnjote pension från arméns pensionskassa med 2,720 kronor. Sådan pension hade i allmänhet ansetts utgöra hinder för utverkande av ytterligare pension från allmänna indragningsstaten på grund av anställning i vissa befattningar utom stat vid försvaret, såsom å rullföringsexpeditionerna, vid förråden m. m. Dessa befattningar, som i regel besattes med pensionerade officerare och underofficerare, kunde sägas vara ett slags reträttplatser för dessa vid jämförelsevis låg levnadsålder pensionerade militära befattningshavare.

Så vore emellertid ej fallet med nu ifrågavarande befattning, vilket också framginge av den omständigheten, att riksdagen i ett flertal fall, senast 1922, beviljat pensioner åt domänintendenter. Vid sådant förhållande syntes även åt sökanden böra utverkas någon pension i anledning av hans ifrågavarande anställning.

Emellertid syntes det av domänstyrelsen föreslagna pensionsbeloppet vara väl högt tilltaget. Därest i förevarande fall pensionslagens bestämmelser (16 § 3:o) varit tillämpliga och beloppet av de av riksdagen förut beviljade pensionerna åt domänintendenter, 2,000 kronor, ansåges utgöra full pension för befattning av ifrågavarande slag, borde pensionen för sökanden med hänsyn till hans pension från arméns pensionskassa minskas till en tredjedel av 2,000 kronor, eller sålunda 666 kronor 66 öre. Detta belopp, avrundat till närmast högre tiotal kronor, alltså 670 kronor, syntes statskontoret böra utverkas såsom pension åt sökanden.

Den i ärendet förebragta utredningen synes mig motivera ett bifall till Åhlands framställning på sätt den av statskontoret tillstyrkts. *Departements-
chefen.*

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att före detta domänintendenten, majoren i armén Carl Mathias Åhlund må från och med den 1 januari 1923 under sin återstående livstid åtnjuta, utöver till honom utgående officerspension 2,720 kronor, pension från allmänna indragningsstaten till belopp av 670 kronor årligen.

6:o.

*Pensioner åt
f. d. stallbe-
tjänterna vid
Flyinge
hingstdepå
J. Jönsson
Roskvist, P.
Kristensson
Bergkvist och
N. Larsson
Ekberg.*

Genom särskilda brev den 29 augusti 1902, den 15 december 1911 och den 17 juli 1914 har Kungl. Maj:t bemyndigat stuteriöverstyrelsen att till stallbetjänarna vid Flyinge hingstdepå Jöns Jönsson Roskvist, Per Kristensson Bergkvist och Nils Larsson Ekberg utbetala årliga understöd av hingstdepåns medel med 200 kronor till Roskvist samt 300 kronor till envar av Bergkvist och Ekberg, att tills vidare åtnjutas från och med månaden näst efter den, under vilken vederbörande befattningshavare erhöle avsked från sin anställning vid hingstdepån.

I skrivelse den 2 april 1918 hemställde stuteriöverstyrelsen, att understöden till nämnda f. d. stallbetjänter måtte förhöjas till samma belopp 400 kronor, som genom beslut av 1917 års riksdag (prop. nr 288) anvisats å allmänna indragningsstaten såsom pension åt en stallbetjänt vid Flyinge hingstdepå. I utlåtande häröver den 24 april 1918 förklarade statskontoret skäl knappast föreligga att i dessa fall framför andra dylika då företaga en reglering av pension eller understöd. Det förefölle nämligen statskontoret lämpligt att, om reglering visade sig erforderlig, sådan företoges för alla pensionärer på en gång och efter enhetliga grunder. Stuteriöverstyrelsens framställning i denna del lämnades i överensstämmelse härmed av Kungl. Maj:t jämlikt beslut den 10 maj 1918 utan bifall. I enlighet med tillstyrkan av statskontoret bemyndigade emellertid Kungl. Maj:t stuteriöverstyrelsen att till nämnda understödstagare från anslaget till hästavelns förbättrande utbetala krigstidstillägg för 1918.

För tiden efter 1918 hava understödstagarna kommit i åtnjutande av dyrtidstillägg.

Med utlåtande den 28 februari 1923 har nu stuteriöverstyrelsen överlämnat en till styrelsen ställd, av chefen för Flyinge hingstdepå med tillstyrkan av bifall insänd skrift, däri förutnämnda understödstagare gemensamt anhållit, att styrelsen måtte, enär de till dem för närvarande utgående understöden på grund av vederbörandes tilltagande ålder och sjuklighet samt oförmåga att genom arbete i någon mån bidra till sin försörjning vore alldeles för små för täckande av ens de oundgängligaste behoven, utverka någon förbättring av understöden ifråga. Sökandena hava tillika uttryckt den önskan, att understöden från och med 1922 måtte ökas till samma belopp, som beviljats två under 1917 respektive 1918 pensionerade stallbetjänter vid depån, eller 400 kronor för en var av dem, ävensom att pensionstillägg enligt

kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 360) måtte få utgå å understöden ifråga.

Stuteriöverstyrelsen anför i sitt utlåtande, bland annat, följande.

Enligt Kungl. Maj:ts och riksdagens beslut hade till två under 1917 och 1918 ur Flyinge hingstdepås tjänst avgångna stallbetjänter utbetalats pensioner från allmänna indragningsstaten till högre belopp än de ovannämnda understöden. Genom beslut den 13 juli 1917 tillerkändes nämligen en sagda år ur depåns tjänst avgående stallbetjänt, Hans Månsson Lundberg, vilken vore född 1862 och varit anställd i depåns tjänst i 30 år, en årlig pension av 400 kronor, och samma förman tillförsäkrades genom beslut den 18 september 1918 en annan från sin anställning vid depån hösten 1918 avgången stallbetjänt, Nils Andersson, som vore född 1856 och varit anställd vid depån i 39 år. Till jämförelse härmed kunde framhållas, att av nu ifrågavarande sökande, Roskvist vore född 1840 och tjänat vid depån i 38 år, Bergkvist vore född 1851 och hade tjänat därstädes i 37 år, samt Ekberg vore född 1851 och avgått ur depåns tjänst efter 36 års tjänstgöring.

Ifrågavarande understödstagare åtnjöte jämväl årlig folkpension till belopp av, Roskvist 37 kronor 60 öre, Bergkvist 20 kronor 20 öre och Ekberg 68 kronor 40 öre, vadan de sålunda för år uppbyure i sammanlagt understöd, Roskvist 237 kronor 60 öre, Bergkvist 320 kronor 20 öre och Ekberg 368 kronor 40 öre.

Då emellertid nämnda understöd numera uppenbarligen icke vore tillräckliga att nödtorftigt täcka sökandenas levnadsbehov, ansåge stuteriöverstyrelsen det vara med billighet överensstämmande, att dem bereddes någon förbättring i deras levnadsvillkor samt att de i sådant hänseende borde likställas med ovannämnda under 1917 och 1918 ur depåns tjänst avgångna stallbetjänter; och finge styrelsen därför hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen tillerkänna ifrågavarande f. d. stallbetjänter i stället för de dem nu tillerkända understöden en årlig pension under deras återstående livstid att från allmänna indragningsstaten utgå med fyrahundra kronor till envar av dem, räknat från och med ingången av 1922.

Uti infordrat utlåtande den 7 mars 1923 har *statskontoret*, under erinran om sitt utlåtande den 24 april 1918, tillstyrkt framställning till riksdagen därom, att ifrågavarande understöd finge med oförändrade belopp utgå från allmänna indragningsstaten, samt i anslutning härtill vidare anfört följande.

Därest en överflyttning till allmänna indragningsstaten av ifrågavarande understöd nu bleve genomförd, komme också en reglering av understödens belopp att i och med detsamma äga rum, enär understödstagarna i så fall bleve delaktiga av pensionstillägg enligt kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 360) angående pensions-tillägg åt vissa f. d. befattningshavare i statens tjänst m. fl. pensionärer. I avvaktan på genomförandet av den föreslagna överflyttningen syntes emellertid bemyndigande böra utfärdas för stuteriöverstyrelsen att från anslaget till hingstdepåernas verksamhet utbetala pensionstillägg åt ifrågavarande tre f. d. stallbetjänter i enlighet med de grunder, som gällde eller kunde komma att gälla för pensionstillägg åt f. d. befattningshavare i statens tjänst.

Departementschefen.

Enligt vad jag inhämtat äro ifrågavarande tre sökande de enda f. d. befattningshavare vid hingstdepåerna, vilka åtnjuta understöd från hingstdepåernas medel.

I likhet med myndigheterna tillstyrker jag, att understöden överflyttas att i stället utgå från allmänna indragningsstaten. Med hänsyn till det tillägg, som därigenom kommer att å understöden utgå jämlikt kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 360), torde, såsom statskontoret anført, någon höjning av understödens belopp ej beviljas.

Överflyttningen torde lämpligen böra ske från och med den 1 instundande juli.

Därest riksdagen bifaller framställningen i enlighet med vad jag nu tillstyrkt, torde Kungl. Maj:t bemyndiga stuteriöverstyrelsen att för tiden från och med den 1 januari till och med 30 juni 1923 från anslaget till hingstdepåernas verksamhet till understödstagarna utbetala tillägg till dem tillerkända understöd i överensstämmelse med stadgandena i sagda kungörelse.

Jag hemställer nu, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att de understöd, som genom ovannämnda beslut tillerkänts envar av förra stallbetjänarna vid Flyinge hingstdepå Jöns Jönsson Roskvist, Per Kristensson Bergkvist och Nils Larsson Ekberg, må från och med den 1 juli 1923 med oförändrade belopp utgå från allmänna indragningsstaten.

Statsrådets övriga ledamöter instämma i vad departementschefen hemställt uti de under 1:0—6:0 här ovan antecknade ärenden. Hans Kungl. Höghet Kronprinsen—Regenten behagar härtill lämna bifall samt förordnar, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Rune Thygesen.